

skou obec a v řízení bylo stěžovatelce již od počátku známo, že jde o požívatinu, takže pouhé netechnické označení jich za léky nemůže býti pokládáno za jiný právní důvod a nijak nedotklo se práv stěžovatelčiných.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 845.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy):
* Před vydáním záručního platebního rozkazu pro dávku z přírůstku hodnoty dlužno provést s nabyvatelem řízení řádem dávkovým předepsané.

(Nález ze dne 17. května 1921 č. 5366.)

Věc: Václav a Růžena H. v K. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Nařikáné rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Platebním rozkazem měst. úřadu v Kolíně... byla zcizovatelce Marii B. po ukládacím řízení s ní provedeném vyměřena dávka z přírůstku hodnoty domu č. p. 45-II. v Kolíně, kupní smlouvou ze dne 30. dubna 1918 stěžovatelům prodaného, penízem 14.837 Kč 89 h. Současně doručen stěžovatelům záruční rozkaz stejného obsahu. Rekurs stěžovatelů vytýkající, že nebyli slyšeni, a potírající mimo jiné věcně nabývací hodnotu vzatou za základ podle údajů zcizovatelčiných a smírné dohody s ní docílené, zamítnut byl nařikáným rozhodnutím z důvodu, že nebylo třeba slyšení stěžovatele, když zjištění nabývací ceny stalo se podle zákona na základě listinném a podle skutečností úřadem vyšetřených.

O stížnosti navrhuující zrušení nařikáného rozhodnutí pro nezákonnost uvážil nejvyšší správní soud toto:

Hledě k obsahu stížnosti, která souhlasně s rekuresem neodporuje skutkovému zjištění záručního rozkazu, že dávka je na zcizitelce nedobytná, nemůže nejvyšší správní soud zabývatí se otázkou, odpovídá-li zákonu, když se vydá bez dalšího nabyvateli záruční rozkaz současně s platebním rozkazem zciziteli.

Stížnost vytýká, že proti předpisu § 17 česk. dávk. ř. nebylo se stěžovateli zavedeno řízení, v němž by podali vysvětlení k tomu cíli, aby se správně vyšetřila nabývací cena, kterou pak stížnost dále věcně potírá. V tom dlužno shledávati výtku, že před vydáním záručního rozkazu dlužno provést s nabyvatelem řízení dávkovým řádem předepsané a že se tak nestalo, nelze stížnosti upřítí, že má pravdu.

Dle § 15, odst. 2 česk. dávk. ř. při nedobytnosti dávky na zciziteli ručí za ni nabyvatel. Ručí tedy za dávku t. j. za peníz, který v konkrétním případě dle materiálních i formálních předpisů v dávkovém řádu obsažených jest dávkou z přírůstku hodnoty ve smyslu tohoto řádu. Zákon nepředpisuje, že nabyvatel ručí za onen peníz, který byl řízením se zcizitelem provedeným zjištěn jako dávka, kterou on má platiti.

Bylo by také protimyslným, aby měl nabyvatel ručiti i za materiální následky opomenutí zcizitelových, i bezděčných, tím spíše pak úmyslných,

jež dle řádu mají za následek, že dávku vyměří úřad bez další ingerence strany.

Zákon sice vylučuje výslovně jen ručení nabyvatele za zvýšení dávky jako trest provinilého zcizitele (čl. 23, odst. 3), ale tato zásada musí v poměru ručitele k dlužníku platiti i pro jiná opomenutí nebo nedbalosti zcizitele při hájení jeho zájmů v řízení ukládacím.

Jest proto nutno v duchu zákona, aby před vydáním záručního rozkazu provedeno bylo s nabyvatelem předepsané řízení a aby mu tím byla dána možnost zaujmouti vlastní stanovisko k dosavadním výsledkům zjišťování základů vyměřovacích.

Nestalo-li se tak, trpí řízení podstatnou vadou, a ježto dle spisů správních bylo to v daném případě opomenuto, bylo zrušiti naříkané rozhodnutí dle § 2 zák. o správ. soudě a § 6/2 zák. o správ. soudě.

Č. 846.

Okresní samospráva (Čechy): Jaké podniky podporovati přísluší okresním zastupitelstvům dle §§ 50 a 51 zák. o okr. zast. (turistika, stavby sokoloven?).

(Nález ze dne 8. května 1921 č. 6040.)

V ě c: Josef A. a spol. v Náchodě (adv. Dr. Alfr. Meissner z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o věnování 98.000 Kč.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Okresní zastupitelstvo v Náchodě usneslo se ve schůzi dne 2. května 1919, aby z okresního fondu věnováno bylo: Místnímu odboru Klubu československých turistů v Náchodě na stavbu »Jiráskovy chaty« v Dobrošově 20.000 Kč, a na stavbu památníku českých legionářů na Turově 6.000 Kč, pak na stavbu tělocvičen sokolským jednotám (v usnesení podrobně vyjmenovaným) 72.000 Kč. Usnesení to bylo vyhláškou ze dne 18. října 1919 uvedeno u veřejnou známost a doloženo, že případné námitky lze podati do dne 3. listopadu 1919 u okresního výboru v Náchodě. Stěžovatelé podali do tohoto usnesení jednak stížnost, jednak ještě v ustanovené lhůtě námitky, se stížností obsahem totožné, ve kterých poukazovali k tomu, že odhlasovaný peníz 98.000 Kč dán byl účelu, který se netýká společného prospěchu okresu a všech jeho příslušníků a že tím překročilo okresní zastupitelstvo meze své působnosti v § 50 zák. o okr. zast. vytčené.

Zemský správní výbor naříkaným rozhodnutím stížnost Josefa A. a spol. zamítl a usnesení v odpor vzaté schválil. Učinil tak v podstatě z důvodů, že usnesení o věnování z okresních prostředků k účelům dobročinným a vlasteneckým nemůže býti za všech okolností pokládáno za překročení působnosti okresních zastupitelstev ve smyslu § 50 zák. o okr. zast. Pokud se týče účelu věnování, jest podpoření stavby »Jiráskovy chaty« a památníku českých legionářů jako rozhledny ku prospěchu okresu, neboť podporováním turistiky roste příliv peněz do okresu. Jednoty sokolské získaly si nespornou zásluhu o tělesnou i mravní zdatnost národa,